

3. Rektor Sv. Elizabete

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

1. Jul. 2018

↗ *Nazaj na kazalo*

3. Rektor Sv. Elizabete

Maja 1934 – minilo je skoraj leto dni
od duhovnih vaj – je znova
zahrepenel po tem, da bi bil na
samem z Bogom (***Kako prav bi mi
prišla dva ali trije meseci samote,***

da bi lahko molil in delal pokoro!)).

^[1] A kdo bi si mislil? Ko je 16. julija pričel s svojimi vajami pri patrih redemptoristih, je bil do tega že ***povsem brez volje.***^[2] Da bi se spodbudil k skrušenosti, je najprej sestavil dolg seznam do takrat prejetih milosti. Bilo je naravnost osupljivo: ***Brezštevیلne milosti, nekatere tudi izredne. Božje delo!!***

^[3]

Nato je premišljeval svojo poklicanost v duhovništvo. Pomislil je na Gospodov pritisk v nalogi, ki mu je bila zaupana, in na upiranje nekaterih duhovnikov, ki z njim niso delili enake vneme.^[4] V mislih je pregledal delo, opravljeno v akademiji, ... in občutil skrajno nezadovoljstvo nad svojim prizadevanjem in nad rezultati, doseženimi do tistega dne: ***Z enim pogledom ugotovim, da ne tečemo. Do te mere ne tečemo, da bi se***

lahko reklo, da »Dela ni«. Torej? Pogledjmo, kaj so delali svetniki.^[5]

Svojo željo je umeril z izbrano razumnostjo sv. Ignacija, snovalca velikih podvigov. Meditiral je ob svetih odločitvah Terezije Jezusove, ki ***prav tako ni stala križem rok.*** Naposled se je lotil obračuna s samim sabo. Katere sklepe je sprejel? Kaj se je zgodilo s širitvijo Akademije DYA? Za kaj je uporabil tisto zajetno vsoto denarja, ki mu ga je Gospod očetovsko poslal na začetku leta? Tedaj mu je prišlo na misel, da bi po isti poti, po kateri je prišlo šest tisoč pezet, lahko naenkrat prispel tudi ves denar, ki ga je potreboval za študentski dom. In opogumljen s to mislijo je molil: ***Dajmo, Gospod, zakaj nam tokrat ne bi dal kar vsega? Še vedno čakam.***^[6] (Za ta denar je bilo treba še veliko premoliti.)

Ena od Jožefmarijevih žalostnih apostolskih izkušenj je bila, da so mnogi mladi, čim so po koncu letnika odšli na počitnice, izginjali kakor voda v izsušeni zemlji. Za njimi je izgubil vsako sled. Tako je moral vsako jesen začenjati znova, z le nekaterimi veterani. Toda poleti 1934, ko je sam pri sebi to zadevo premleval, se mu je porodila sijajna zamisel: naj mu sporočijo svoj naslov v času počitnic, da bi jim lahko mesečno pošiljal nekakšno okrožnico, imenovano »Novice«, in jih s tem spodbujal pri njihovem notranjem življenju ter olajšal neprekinjenost apostolskega dela. Ob pomoči nekaterih, ki so ostali v Madridu, je te strani razmnožil na ciklostil, kar je bil precej primitiven postopek, in jim kopije razposlal pred odhodom na svoje duhovne vaje. Dva tedna pozneje, ko se je vrnil iz doma patrov redemptoristov, ga je na njegovi mizi čakalo kakšnih petdeset pisem, na katera je z veseljem

odgovarjal in letovalcem pošiljal nasvete.^[7]__

Bilo je v prvih dneh avgusta, sredi poletja, ko je Jožefmarija s svojimi ljudmi hodil po Madridu ter iskal prosta stanovanja in hiše. Nazadnje so našli veliko in dobro locirano hišo, ki bi pod svojo streho lahko vzela akademijo in študentski dom. A preden bi se lahko začeli pogovarjati z gospodarjem, je bilo nujno treba najti petindvajset tisoč pezeta. Duhovnik je nemudoma sprožil kampanjo molitve in pošiljal pisma na vse strani. Tri njegova pisma so datirana s 5. avgustom 1934 in v vseh treh je slišati isto pesem:

Opravi tridnevnicu k naši Brezmadežni Materi s prošnjo za petindvajset tisočakov, ki jih potrebujemo takoj. Tukaj »si pomagamo sami, da nam bo Bog pomagal«, vendar potrebujemo molitve vseh.^[8]__

Drugemu piše:

Glej, potrebujem uslugo: da opraviš tridnevnico k naši Brezmadežni Materi, da nam, če je takšna božja volja, pošlje petindvajset tisočakov, ki jih potrebujemo za Dom angela varuha.^[9]—

Tretjemu pa:

Internat. Potreben je. Lotili smo se dela, vendar do zdaj pezet ni bilo. Pomagaj nam: prôsi in naroči še drugim, naj prosijo. Doseči moramo, da se našemu Očetu-Bogu kar zvrtil od tega. Čeprav se zdi, kot da spi in se za to ne meni, nam Devica Marija pomaga ... Dom angela varuha bo polno zaseden! Ne dvomi [...].

Poslušaj, Manolo, spremeni se v majhnega otroka pred tabernakljem in povej Jezusu tole preprosto, zaupno, drzno ... in vztrajno molitev: »Gospod, hočemo – zate so – petindvajset tisočakov v gotovini.«^[10]—

Juan J. Vargas in Ricardo F. Vallespín sta spremljala Jožefmarija, ko je 30. avgusta daroval mašo v svetišču Cerro de los Ángeles, nedaleč od prestolnice. Med zahvalo po maši se je v njem prebudil zanj tako značilen nadnaravni nagon, ki ga je vselej vodil k zatekanju k naši Gospe. Tam je Delo posvetil sveti Devici Mariji.^[11]_____

Avgust je bil naporen mesec, sodeč po tem, kar je zapisal še istega dne:

Koliko solzá v tem času, za moje grehe in za Dom angela varuha! Obiski, zavrnitve, temni oblaki na človeškem obzorju ... Toda s teboj, Jezus, bomo kljub moji šibkosti šli naprej.^[12]_____

Pripravljen je bil podroben izračun stroškov in prihodkov kompleksa akademija-študentski dom. Nato so postrgali denar s tekočih računov Isidora Zorzana in Joséja Maríe G. Barreda ter za las uspeli plačati jamstvo za prevzem stanovanja na

Ulici Ferraz 50: dve stanovanji v prvem nadstropju in eno v drugem. »Hišo smo prevzeli v začetku septembra,« poroča Vallespín, »opravljena so bila potrebna zidarska dela, da smo dve stanovanji združili in v eni od kopalnic postavili tuše za bodoče stanovalce, in začelo se je opremljanje s pohištvom.«^[13]

Pred začetkom zidarskih del so se znašli pred nevarno luknjo, ki je znašala petnajst tisoč pezet. Jožefmarija je moral znova vzeti v roke pero in prositi za pomoč. Vsa pisma z dne 6. septembra vsebujejo v ozadju isto novico.

Tukaj smo polni skrbi, pravi gospodu Eliodoru Gilu, duhovniku in prijatelju; najeli smo novo hišo na Ulici Ferraz 50. Imamo čudovite, zelo uresničljive načrte za takojšnjo izvedbo, vendar imamo, potem ko smo sešteli ves svoj denar, primanjkljaj v višini 15.000 pezet, ki

jih nimamo kje vzeti. Prôsi
intenzivno za to zadevo pri sveti
maši in pri svoji molitvi.^[14]___

V nekem drugem pismu pa:

Tarejo nas skrbi zaradi presnetega
denarja [...]. Ne morem lagati:
človeško gledano ne vidim rešitve. A
rešitev bo. Vrnitev nazaj ni mogoča.
Molitev, molitev in molitev.^[15]___

Denarna stiska je zamolčana edino v
pismu generalnemu vikarju, prav
tako 6. septembra, v katerem besede
tečejo gladko in brezskrbno:

Moj dragi in spoštovani g. vikar!
Znova nadlegujem vašo pozornost,
da bi vas najprej obvestil o novem
naslovu Akademije DYA: Ferraz 50.
Najeli so tri stanovanja, eno za
akademijo in dve za študentski dom.
Hiša izgleda zelo dobro. Sprememba
naslova bo opravljena v drugi
polovici meseca.^[16]___

Jasno je, da si je Jožefmarija skušal onemogočiti umik. Bi se bilo mar mogoče obrniti nazaj, potem ko je gospoda vikarja uradno obvestil o novem sedežu akademije in študentskega doma? Bog je imel zadnjo besedo.

* * *

V tistih dneh zazeva v *Zasebnih zapiskih* precejšnja, večtedenska vrzel, ki jo zaključi vzklik: ***Uboge katarine! Koliko stvari ne zapišem!***^[17] Povrhu tega se zopet pojavijo šele pozno v novembru, ko molk prekine tale presenetljiva zabeležka:

20. november 1934: Zdaj sem že v Domu angela varuha – na Ulici Ferraz – in danes končno zapišem nekaj besed v te Katarine. Pišem zaradi pisanja: namreč toliko je stvari, ki bi jih moral zapisati, da raje ne bom rekel ničesar.^[18]

Vsaj vselitev na Ulico Ferraz je bila že za njimi. V vmesnem času je bil rešen denarni problem, s katerim so si razbijali glavo pred nekaj tedni.

Zgodilo se je takole: 16. septembra je šel Jožefmarija iz Madrida v Fonzo, kjer so bili njegova mati, sestra in brat, da bi nadaljeval s postopkom prodaje posestev, ki so jim pripadla v dediščino po smrti strica Teodora leto poprej. Potovanje je bilo slikovito, saj je duhovnik kupé na vlaku delil z neko madridsko družino, ki je s seboj kot razvedrilo na izletu imela opico. Brez oziranja na svoje sopotnike je izkoristil čas in se posvetil odkrivanju cerkva sredi pokrajine: ***Ves čas od Madrida naprej sem se ukvarjal z božanskim športom: preiskoval sem obzorje, da bi Jezusu v tabernakljih ob poti namenil kakšno besedo.***^[19]_____

Prenočil je v Monzónu in naslednji dan, že v Fonzu, presodil, da je

končno prišel čas, da finančni problem predstavi družini in jim spregovori o Delu. Nato z velikim veseljem, kakor nekdo, ki se je znebil dolgoletnega bremena, piše Madridčanom:

Fonz, 17. september 1934

Jezus vas obvaruj. Prispel sem danes popoldne ob petih. Pogovoril sem se z mamom, bratom in sestro: zadevo sem močno priporočil sv. Rafaelu ... in nas je slišal. Moja mati vam bo napisala nekaj vrstic. Jutri bom šel s svojo sestro Carmen v Barbastro, da zadevo spravimo v tek.^[20]

Tri dni pozneje jim z obilico podrobnosti razloži, kako je potekal tisti slaven pogovor:

V kronološkem vrstnem redu bi vam želel na kratko povedati o vseh svojih pripetljajih. Takole je bilo: četrta ure po prihodu v ta kraj (to pišem v Fonzu, na pošto pa bom te vrstice

oddal jutri v Barbastru) sem s svojo materjo, sestro in bratom zelo okvirno govoril o Delu. Kako sem za ta trenutek nadlegoval naše prijatelje v nebesih! Jezus je storil, da se je dobro izteklo. Dobesedno vam bom povedal, kako so mi odgovorili. Moja mati: »Dobro, sin, samo ne zadajaj si udarcev in ne bodi mi kislega obraza.« Moja sestra: »Sem si kar mislila in to sem tudi povedala mami.« In še mali: »Če imaš ti otroke ..., potem me morajo ti fantje zelo spoštovati, ker sem ... njihov stric!« Takoj so vsi trije kot nekaj naravnega sprejeli to, da se v Delu porabi njihov denar. In to – slava bodi Bogu! – s takšno velikodušnostjo, da če bi imeli milijone, bi jih izročili prav tako.

Kar se tiče denarja, tega hudičevega gnoja: moja mati je menila, da bi lahko pridobila 35 ali 40.000 pezet [...].

Skratka, jutri grem z Guitínom v Barbastro – od tam bom šel v Monzón govorit z vami, saj se v Barbastru vse razve – in g. sodnik mi je obljubil, da bodo prvega oktobra vsi papirji urejeni, Bogu hvala.

Seveda bom skušal doseči, da se prodaja izvede naslednji torek ali sredo – prej ni mogoče – in se unovči, kolikor pač bo [...].

Medtem pa: ali lahko poskusite nakupiti pohištvo, tako kot se običajno posluje s tovarnami, za plačilo v 30 ali več dneh?

Vsekakor se jaz ne premaknem od tod brez denarja, pa naj stane, kar hoče!

Še nekaj: strinjajo se, da spim v akademiji in da tja odnesem vso ropotijo iz svoje sobe. Tako bodo lahko tja vzeli služkinjo, ki je sicer ne bi mogli imeti, ker ne bi bilo proste sobe.^[21]

V Madridu so se z velikim navdušenjem lotili iskanja pohištva in hišnih pripomočkov, v pričakovanju Jožefmarija, ki je svojo obljubo, da se ne vrne brez denarja, tudi izpolnil. Takoj so prejeli še eno pismo iz Fonza, ki je naznanjalo: ***V sredo – ali morda jutri – vam bom lahko poslal prvi zalogaj od 20.000, ki jih potrebujemo.***^[22]_____

Po Jožefmarijevem prihodu so se lotili dokončne ureditve prostorov. Ricardo, arhitekt, ki bo tudi direktor akademije in študentskega doma, pravi, da »so pridobili le najnujnejše pohištvo«. Kupili so kuhinjsko opremo in jedilni servis; za posteljnino so dosegli obročno odplačevanje pri »Almacenes Simeón«. Ker pa je bilo denarja dovolj le za ureditev ene dvoposteljne spalnice, so se v eni od praznih sob na tleh kopičile žimnice, odeje, rjuhe, brisače in blazine.^[23]_____

Jožefmarija je sklenil čim prej hišo blagosloviti. Obreda se je lotil nekega večera, ko se je že znočilo. V žalostnem soju sveč, v hiši je namreč zmanjkalo elektrike, je hodil iz sobe v sobo in jih velikodušno škropil z blagoslovljeno vodo:

Imeli smo posteljnino, ki so mi jo v neki veliki prodajalni dali na kredit, da jo plačam, ko bom mogel. Nismo pa imeli omar, v katere bi jo spravili. Na tla smo zelo skrbno položili nekaj časopisnega papirja, nanj pa posteljnino: ogromne količine [...]. Nato sem iz Rektorata sv. Elizabete prinesel posodo z blagoslovljeno vodo in kropilo. Moja sestra Carmen mi je napravila čudovit roket [...]. Iz Sv. Elizabete sem si prinesel tudi stolo in obrednik ter šel blagoslavljat prazno hišo: z velikim veseljem in slovesnostjo, s trdno gotovostjo!^[24]—

O obratovanju novega centra je 30. oktobra pisno obvestil vikarja:

Imeli smo otvoritev letnika v Akademiji DYA in upam, da bo veliko nadnaravnih sadov ter sadov kulture in katoliškega izobraževanja, ki jih bo dala ta hiša. V to trdno upam, saj sta temelja našega dela molitev in žrtev; lahko rečem – in ne pretiravam –, da so ti naši fantje junaški. Ko bi vi videli, kako posvečajo svoje osebno delo – asistenti na univerzi s koleno na tleh; inženirji, ki pleskajo stene; pravniki, zdravnički in študentje (takšni, ki študirajo), kako nadomeščajo mizarje – in kako izročajo svoje prihranke za ta apostolat!^[25]

(Ni pretiraval. Eden od mizarских vajencev je bil študent z imenom José María Hernández Garnica, za prijatelje Chiqui. Sredi popolnega razdejanja so ga predstavili Jožefmariju. Ta pa ga je brez kakšnega posebnega uvoda povabil, naj si zaviha rokave: **Lepo, Chiqui, zelo dobro! Na, vzemi tole kladivo,**

*potem pa kar tjale gor, kjer je
treba zabiti nekaj žebljev ...)*^[26]

Kmalu po odprtju akademije na Ulici Ferraz se je ustanovitelj znašel v **velikih stiskah, notranjih in zunanjih**, kot bomo v kratkem videli. Takrat ga je Gospod gnal naprej in se pri tem **posluževal brezštevilnih nadlog**, vendar pri tem ni šlo nikdar tako daleč, da bi mu odvzel mir. **(Koliko skrbi in koliko napol prespanih noči! Kljub temu običajno spim dobro, ker je moj mir, hvala Bogu, globok in trden, pravi v neki katarini.)**^[27]

* * *

Zaradi preobratov, skozi katere je šla palatinska jurisdikcija, je bil Jožefmarijev položaj trajno negotov in cerkvenopravno nestabilen. Tri leta je že vršil službo v skupnosti avguštink. Te so cenile čvrsto notranje življenje kaplana, ki je po besedah sestre Maríe del Buen

Consejo bil »duhovnik, ki je živel iz vere: bil je napolnjen z Bogom«. Njegova ljubezen do evharistije je bila prav otipljiva, kadar je prinašal obhajilo bolnim redovnicam. *Pikside* je spoštljivo odel z *velumom*, si ljubeče pritisnil najsvetejši zakrament k prsim in zbrano stopal po hodnikih klavzure. »Meni se je g. Jožefmarija zdel podoben tistim slikam sv. Krištofa, ki na svojih ramenih nosi Dete Jezusa in se uklanja pod njegovo težo,« dodaja sestra María.^[28]

Nekega dne je na uho skupnosti prišla vest, da g. José Huertas Lancho, rektor Zavoda sv. Elizabete, namerava odstopiti. Dejansko je bil kaplan in ne rektor tisti, ki je nunam nudil oskrbo, zaradi česar so te menile, da je prišel čas, da dosežejo Jožefmarijevo dokončno imenovanje. Kljub temu duhovnik ni hotel zaprositi za rektorsko mesto, ker še ni bilo izpraznjeno. Predstojnica,

sestra María del Sagrario, pa ni bila pripravljena dopustiti možnosti, da bi ga prehitel kdo drug. Tako je po posvetovanju s preostalo skupnostjo in z gospodom vikarjem 4. julija 1934 generalni direktorici Direktorata za dobrodelnost poslala prošnjo v prid začasnega kaplana:

»Pred odstopom g. rektorja, saj vsi že vedo, da odhaja, in ker bo verjetno nekaj duhovnikov zaprosilo za to mesto – ki jim ga najbrž ne boste podelili glede na dejstvo, da je tukaj nekdo, ki mu imenovanje pripada –, vas želim vnaprej spomniti na to ter se vam opravičujem, če je bila s tem povzročena kakršnakoli neprijetnost.

Z velikim zaupanjem vas prisrčno pozdravlja

s. María del Sagrario,
predstojnica.«^[29]

Rektor je odšel iz Madrida in vse do prvega oktobra ni dal uradne

odpovedi. Tedaj se je zagnalo uradniško kolesje in Jožefmarija, ki dotlej v zadevo ni posegal, je gospoda vikarja s pismom obvestil, da je bila prošnja za njegovo imenovanje na mesto rektorja zasebna pobuda predstojnice Sv. Elizabete na Odboru za zavode: ***Jaz na ta način prošnje nisem vložil niti je ne nameravam vložiti. Popolnoma sem na razpolago za to, kar bo hotel Bog, in povsem pokoren vašim ukazom.***

[30]

Dne 11. decembra je predsednik republike podpisal odlok o imenovanju:

»Na predlog ministra za delo, zdravje in skrbstvo ter skladno z določbami odloka z dne 17. februarja 1934, je na položaj rektorja Zavoda sv. Elizabete imenovan g. José María Escrivá Albás, diplomirani pravnik. Dano v Madridu enajstega decembra tisoč devetsto štiriintrideset. – NICETO

ALCALÁ-ZAMORA Y TORRES. –
Minister za delo, zdravje in skrbstvo.
– ORIOL ANGUERA DE SOJO.«^[31]

V nasprotju s tem, kar bi bilo pričakovati, ni imela objava novice na Jožefmarija niti najmanjšega vpliva, kajti ***kot potrditev našega duha, skriti se in izginiti,*** pripominja on sam, ***je Gospod storil, da sta oba moja priimka ostala neprepoznana in narobe objavljena v časopisih in v radijskih novicah.***^[32] A to še ni bil konec zgodbe. Ko je šel duhovnik na Upravno ministrstvo prevzet dokumente o imenovanju, je ugotovil, da je neki uradnik, ne da bi ga obvestil ali vprašal za mnenje, kot uradni prevzem položaja že vnesel datum 19. december.^[33]

Jožefmarija je vedel, da je bila za prevzem cerkvene funkcije, podeljene s strani civilne oblasti, zahtevana predhodna odobritev s

strani prelata. Zato se je torej z ministrstva odpravil naravnost na škofijo povedat gospodu vikarju, kaj se je zgodilo. Gospod Francisco Morán mu je čestital, mu obljubil, da zadevo uredi s škofom, in ker je vedel, da bodo kmalu potekla njegova dovoljenja za opravljanje duhovniške službe, mu jih je takoj podaljšal do junija 1936.^[34]_____

Duhovnik ni mogel razumeti, čemu tolikšna vikarjeva prijaznost, dokler ni naslednji teden prejel pisma škofa v Cuenci, ki mu je pojasnil, kakšno mnenje si je gospod Leopoldo ustvaril na osnovi poročanja njegovega generalnega vikarja. Še enkrat se je prepričal, kako Bog iz zla – se pravi iz klevet, ki so krožile o njem – naredi nekaj dobrega; in je zapisal:

G. škof v Cuenci mi piše in pravi, da je po njegovem mnenju tistega dne, ko sem podrobno govoril z g.

Moránom – po spletkah –, vikar poročal g. škofu v takšni luči, da je to povzročilo naklonjenost škofije do nas. Laus Deo! – ki po krivih črtah piše naravnost.^[35]_____

Ko je 23. januarja prišel pozdravit gospoda vikarja, mu je ta zagotovil, da se lahko šteje za zakonitega rektorja in da je njegovo imenovanje potrjeno, vendar se je gospod Leopoldo držal pravila, da cerkvenih imenovanj, podanih s strani civilne oblasti, nikoli ne priznava *in scriptis* spričo odnosa, kakršnega je ta oblast imela do Cerkve od leta 1931.

Mimogrede mu je nasvetoval, naj o imenovanju obvesti nadškofa v Zaragozi. Ta namig je nemudoma izvršil ter od gospoda Rigoberta Doménecha prejel tale poluradni odgovor:

»Moj dragi prijatelj! Prejmite moje najiskrenejše čestitke za vaše imenovanje na mesto rektorja-

upravitelja Zavoda sv. Elizabete, pri čemer vam želim obilo zadovoljstva in prosim Gospoda, naj vam nakloni svojo pomoč, da boste to službo čim bolje opravljali. Obenem se vam zahvaljujem za vašo iskreno in velikodušno razpoložljivost.«^[36]

Videti je, da skozi sicer vljudni dopis pronica ton preišljene dvoumnosti, ki je morda pomenil neodobravanje. Kajti v tistih letih preganjanja Cerkve je sprejeti cerkveno imenovanje s strani civilnih oblasti bilo enakovredno sodelovanju s sovražnikom.^[37]

Jožefmarijev sum, da v ozadju tega prijaznega pisma tičijo govorice iz kurije, se je izkazal kot upravičen. In to kljub pojasnilom, ki jih je o imenovanju in o njegovem sprejetju podal Pou de Foxá. Kaj so si v resnici mislili v nekaterih krogih zaragoške duhovščine, je novi rektor Sv. Elizabete izvedel pozneje iz pisma

svojega dobrega prijatelja, profesorja rimskega prava: »Prišel je g. tajnik,« ga obvešča Pou de Foxá, »iz katerega sem sam z dobrim namenom skušal izvleči, kakšno je njegovo mnenje, in mi je dejal, da stvari, povezane z republiko, duhovniku ne pristajajo, saj to pomeni, da se z njo strinja.«^[38] Medtem je skupnost sester avguštink živela v sveti oddaljenosti od političnih in cerkvenih pomislekov. Bile so nadvse zadovoljne, da jim je uspelo doseči svoje.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] *Prav tam*, št. 1184.

^[2] *Prav tam*, št. 1738.

^[3] *Prav tam*, št. 1743.

[4] Prim. *prav tam*, št. 1753 in 1754.

[5] *Prav tam*, št. 1786, 1787.

[6] *Prav tam*, št. 1790.

[7] *P* 57, 23. 7. 1934; *P* 58, 23. 7. 1934; *P* 62, 24. 7. 1934.

[8] *P* 65, 5. 8. 1934.

[9] *P* 67, 5. 8. 1934.

[10] *P* 68, 5. 8. 1934.

[11] ***Po koncu maše, med zahvalo, mi je, ne da bi to vnaprej pripravil, prišlo na misel posvetiti Delo presveti Devici Mariji. To štejem za božji nagib [...]. Mislim, da se je danes – tako, preprosto – začelo novo obdobje za Božje delo (Zapiski, št. 1199).***

[12] *Prav tam*.

[13] Ricardo Fernández Vallespín, AGP, RHF, T-00162, str. 17–18.

^[14] P 73, 6. 9. 1934.

^[15] P 76, 6. 9. 1934.

^[16] P 74, 6. 9. 1934. Kot pravi Ricardo Fernández Vallespín, je Jožefmarija »odločil, da bom navzven kot direktor študentskega doma nastopal jaz, in bilo je tudi primerno, da sem podpisnik pogodbe kot najemnik stanovanja« (prim. Ricardo Fernández Vallespín, AGP, RHF, T-00162, str. 16).

^[17] *Zapiski*, št. 1202.

^[18] *Prav tam*, št. 1203.

^[19] P 79, 17. 9. 1934.

^[20] P 80, 17. 9. 1934.

^[21] P 81, 20. 9. 1934.

^[22] P 82, 24. 9. 1934.

^[23] Ricardo Fernández Vallespín, AGP, RHF, T-00162, str. 18–19.

[24] *Meditacija* z dne 19. 3. 1975.

[25] Prim. P 85, 30. 10. 1934.

[26] *Meditacija* z dne 19. 3. 1975.

[27] *Zapiski*, št. 1206.

[28] María del Buen Consejo
Fernández, AGP, RHF, T-04953.

[29] Izvirnik v: *Archivo General del
Patrimonio Nacional (Palacio Real) –
Patronatos Reales – Santa Isabel*,
Expediente del Rector don Josemaría,
Caja 182/21.

[30] P 87, 22. 11. 1934.

[31] *Gaceta de Madrid*, št. 347, 13. 12.
1934, str. 2121.

V uradnih postopkih so skladno z
odlokom z dne 17. 2. 1934 razločevali
med dobrodelnimi in dobrodelno-
izobraževalnimi ustanovami. Zavodi
so spadali pod Ministrstvo za delo,

zdravje in skrbstvo, ki ga je takrat vodil minister Oriol Anguera de Sojo.

[32] *Zapiski*, št. 1205.

[33] 27. decembra je šel na ministrstvo prevzet svoje imenovanje in videl, da je že vpisan »prevzem položaja«; pisalo je: »Glede na odlok z dne 11. tega meseca, s katerim ste imenovani za rektorja Zavoda sv. Elizabete, vam je bil dodeljen prevzem položaja na dan 19. tega meseca.

To sporočam vam v vednost in za namene zadevnega postopka.

Madrid, 27. december 1934 /
GENERALNI DIREKTOR / J. Sáenz de
Grado« (*Dopis generalnega direktorja
Direktorata za dobrodelnost, 27. 12.
1934. Izvirnik v arhivu splošnega
tajništva Nadškofije Madrid - Alcalá.
Obstaja kopija v: Archivo General del
Patrimonio Nacional (Palacio Real) –
Patronatos Reales – Santa Isabel,*

Expediente del Rector don Josemaría Escrivá, Caja 182/21).

[34] Prim. ustanoviteljeva rokopisna zabeležka o pogovoru z generalnim vikarjem 27. 12. 1934; izvirnik v: AGP, RHF, AVF-0003.

[35] *Zapiski*, št. 1214.

[36] Pismo msgr. Rigoberta Doménecha ustanovitelju z dne 2. 2. 1935 (izvirnik v: AGP, RHF D-15514/2).

[37] V pismu Pouu de Foxáju 28. januarja pravi, da je pisal zaragoškemu nadškofu, pod čigar oblast je spadal, in mu sporočil o svojem imenovanju za rektorja ter pojasnil, da opravlja cerkveno službo pri Sv. Elizabeti od leta 1931 **po naročilu indijskega patriarha** in da je bila ta služba **VSELEJ IZKLJUČNO DUHOVNIŠKA** (P 96, 28. 1. 1935).

[38] To je bilo enakovredno kot reči, kot bo prišlo v navado pozneje, da je obtožen »sodelovanja« s protikatoliškim režimom, kakršen je postala republika svojimi ukrepi proti Cerkvi. Zato je v dolgem pripisu k pismu z dne 8. 2. 1935 nagovoril škofa v Cuenci, naj po svoji strani »pomiri« zaragoškega nadškofa: [...]

Četudi je vse to zame navadna malenkost, je prav, da kot duhovnik in kot osnova – temelj – Dela, ki mi ga je Bog zaupal, poskrbim, da se stvari razčistijo skladno z resnico. Resnica pa je takšna:

1) Nikoli ne delam ničesar brez svojega duhovnega voditelja.

2) Jaz sam nisem zaprosil za mesto rektorja.

3) Prošnjo za moje imenovanje sta vložili predstojnica in skupnost sv. Elizabete z dovoljenjem g. vikarja Francisca Morána.

4) Če je bilo potegovanje za mesto rektorja nekaj slabega, potem tega slabega dejanja nisem storil jaz (ki sem jih zagrešil veliko!), je pa to storilo nekaj kanonikov iz provinc – med njimi tudi kakšen dekan – ter več duhovnikov iz Madrida.

5) Prejšnji rektor, ki ga je tako kot mene imenovala republika, je s sprejetjem imenovanja zagrešil tako slabo dejanje, da ga je njegov prelat – g. škof v Astorgi – kaznoval ... z imenovanjem na položaj svojega tajnika, ki ga še vedno ima.

6) In nazadnje, naj ne zganjajo hrupa, saj moj g. škof prav dobro ve, da bi na en sam namig prelata ali patra Sáncheza brez skrbi – ker pri tem ni in ni bilo nikakršne ambicije – podal odpoved z rektorskega položaja ... in se odrekel še dvajsetim rektorskim ali kanoniškim mestom, če bi jih

imel, kajti – hvala Bogu! – me žene samo goreča želja izpolnjevati Jezusovo voljo.

7) Ah! Dobro bi bilo spomniti, da sem imel – in še imam – več kot eno priložnost za kak položaj ali za opravljanje civilnih dejavnosti, kakršne zasedajo in izvajajo drugi gospodje duhovniki – na katere zaradi tega prav nič grdo ne gledajo, prej nasprotno –, a se nikdar nisem hotel ukvarjati z ničimer drugim kot z izključno duhovniškimi službami.

8) In še to: indijski patriarh je bil tisti, ki me je od leta 1931 vzdrževal pri Sv. Elizabeti, ne pa republiška vlada. In od takrat je moj prijatelj svetniški oče Poveda, tajnik g. patriarha, za kar mu ne bom nikoli dovolj hvaležen [...].

Menim, da je prav, da sem vam odprl svoje srce; in vem, da boste vi pomirili spoštovanega gospoda

*nadškofa. Naj vam Jezus tisočkrat
poplača* (P 98, 8. 2. 1935).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/3-rektor-sv-
elizabete/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/3-rektor-sv-elizabete/) (10. Avg. 2025)